

Μετά το σκοινί... (Μιχάλης Μιχαλακόπουλος)

/ Πεμπουσία

Αυτή δεν ήταν Αναστάσιμη Ακολουθία. Ήταν Ακολουθία Παθών. Τα πρόσωπα καταθλιμμένα. Τα μάτια καταβουρκωμένα. Οι φωνές καταπνιγμένες στους λυγμούς. Εκείνο το «Χριστός Ανέστη» δεν θύμιζε κανένα από τα προηγούμενα. Ηχούσε σαν το «Σήμερα κρεμάται επί ξύλου..», της Μεγάλης Πέμπτης.

Στον Πατριαρχικό Ναό του Αγίου Γεωργίου, καθώς πλησιάζει το πικροχάραμα, ο Πατριάρχης Γρηγόριος ο Ε΄ μεταλαμβάνει των Αχράντων Μυστηρίων.

Ξημερώνει Κυριακή του Πάσχα. Είναι 10 τ΄ Απρίλη του 1821! Έξω από το Πατριαρχείο ουρλιάζουν μαινόμενοι οι «λύκοι».

Οι «προγραφές» έχουν αρχίσει πριν από λίγες μέρες, όταν έφτασαν τα μαντάτα από το Μωριά ότι άρχισε εκεί η επανάσταση. Η ζωή του Πατριάρχη σε λίγο θα είναι «Ζωή εν Τάφω, εν Υγρώ Τάφω». Απευθυνόμενος εκείνες τις δραματικές στιγμές στο περίλυπο Πασχαλινό Εκκλησίασμα, εκάλισε τους αδελφούς να δώσουν τον καθιερωμένο πασχαλινό ασπασμό, λέγοντάς τους, ότι θα είναι γι' αυτόν και ο «τελευταίος ασπασμός». Τους αγκάλιασε όλους, τους ασπάστηκε και ζήτησε συγχώρηση. «Κύριε γεννηθήτω το θέλημά Σου!».

Τον αρπάζουν «οι λύκοι», τον μεταφέρουν στο χώρο των βασανιστηρίων. Σε λίγες ώρες τον ξαναγουρίζουν στο Πατριαρχείο, του περνάνε το σχοινί, στον Άγιο Τράχηλό του και τον κρεμάνε στη μεσαία πύλη του πατριαρχικού περιβόλου, εις «θέαν και χλεύην τοις .. πάσι».

«Μνήσθητί μου Κύριε εν τη βασιλεία Σου!!», και σε λίγο «Κύριε εις Σε παραδίδω το Πνεύμα μου». Ο Πατριάρχης του Γένους, των Σκλάβων, των Κατατρεγμένων, περνά στη Χώρα των Μακάρων, των Μαρτύρων, των Αγίων της Πίστης, της Πατρίδας και της Λευτεριάς.

Το Άγιο Λείψανό του μένει κρεμασμένο τρεις ημέρες! Μετά, παραδίνεται σε χυδαίο όχλο, για να το διαπομπεύσει. Το σέρνουν οι «λύκοι και τα όργανά τους» στις αγυιές και τις ρύμες της Πόλης, χλευάζοντας, εμπαιζώντας, σκυλεύοντας, το Άγιο Λείψανο τού Πατριάρχη μας. Τέλος το σέρνουν στην παραλία. Δένουν στο λαιμό

μια πέτρα και το ρίχνουν στη θάλασσα για να καταποντιστεί. Το σκοινί σπάζει και τα θαλασσινά ρεύματα, το ταξιδεύουν μακριά..

Το σκοινί της κρεμάλας του Πατριάρχη δεν τρόμαξε τους σκλάβους. Έγινε φωτιά και φλόγισε τις ψυχές τους. Γιγάντωσε το φρόνημα των καταπιεσμένων. Εθήριεψε τις καρδιές των ιερωμένων και βγήκαν, όπως πάντα, μπροστά, στον ιερό αγώνα του Γένους για λευτεριά. Έσπρωξε τους κατέχοντες, τους βολεμένους, τους υποταγμένους, στον υπέρ πάντων αγώνα. Το «Λευτεριά ή θάνατος» έγινε βίωμα κι' ορμή.

Το Άγιο Λείψανο ταξίδευε άφθαρτο στον πόντο! Έτσι ήταν η Θεία Βουλή. Έγινε Σύμβολο κι' Αγιόσταυρος. Έγινε δύναμη αδάμαστη, σε στεριές και θάλασσες. Ξεσήκωσε Υδραίους, Σπετσιώτες, Ψαριανούς. Μιαούληδες, Κανάρηδες, Καραβόγιαννους.

Μέρες και μέρες πλανιόταν στο πέλαγο μέχρι την ώρα που οι από «Αριμαθαίας» το μάζεψαν από τα κύματα. Κεφαλλονίτης καπετάνιος ο «Νεονικόδημος». Νικόλαος Σκλάβος, τ'όνομά του!.. Αλήθεια τι όνομα κι' αυτό, Άγιε Πατέρα! Συμβολισμούς γεμάτο...

Στην ιερή την Οδησό ώρυξαν κι' έρραναν τον τάφο, οι Έλληνες της παροικίας, με τους φιλόξενους ομόδοξους γηγενείς αδελφούς,.

Μισό αιώνα αναπαύτηκες εκεί, Άγιε Πατέρα μας. Στην ελεύθερη πατρίδα γύρισες και μένεις παντοτινά. Στην Ιερή Μητρόπολη της Αθήνας το Άγιο Σκήνωμά σου αναπαύεται. Εκεί πρεσβεύεις, υπέρ κλήρου και λαού. Άγιος αναγνωρισμένος, από το 1921, στα εκατόχρονα του μαρτυρίου σου. Ποιος ξέρει αν προίστασαι σε κάθε ακολουθία, με τον Αόρατο Κριτή, μη ορώμενος εν σαρκί;

Στον Μητροπολιτικό Ναό του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου, της πόλης των πόλεων, της Οικουμενικής Αθήνας, Πατέρα μας, ερχόμαστε και προσκυνάμε το Άγιο Λείψανό σου. Ο νους μας τρέχει στα μονοπάτια, που διάβηκες παιδί, στου Λούσιου τις δυσπρόσιτες γκρεμίλες, «συβώτης» τότε, Γιώργος Αγγελόπουλος του Γιάννη γυιος και της Ασημίνας, και του Κρυφού Σκολειού ο άριστος, ο πρώτος. Σ'ακολουθούμε στο δρόμο που χάραξες ως τη θυσία σου.

Ανέβηκες πανάξια, Πατέρα μας, όλα της Ιερωσύνης τα δύσκολα σκαλιά. Κι'όταν από την κορυφή ταπεινωτικά οι τύραννοι σε διώχναν, το σχήμα το μοναχικό ντυνόσουν και στο Αγιόρος ασκητής, ως έσχατος, τραβούσες....

Το Λείψανό σου τ' Άγιο, το τρισευλογημένο και του λαιμού σου το Σκοινί το αιματοβαμμένο, θα μένουν άφθορα κι' ακλόνητα, Πατέρα μας, μεσ' τη συνείδησή μας, για να μας οδηγούν στο δρόμο της τιμής, της πίστης, της θυσίας.